

Самотній ангел висить у лісі

КУПИТИ

У норвезькій сільській місцевості знаходять тіло шестирічної дівчинки. Вона висить на дереві зі скакалкою на шиї, одягнена в дивний ляльковий одяг, з наплічником за спиною. На шиї — авіаційна табличка з написом «Я подорожую наодинці».

Гольґер Мунк поспішає на усамітнений острів, де оселилася його колишня колега Мії Крюґер. Вона має унікальне чуття слідчої, проте кілька років тому покинула службу в поліції. Жінка охоплена спогадами про минуле та думками про самогубство. Але коли Мія переглядає фотографії місця злочину та помічає цифру «1», вирізьблену на нігті мертвої дівчинки, вона розуміє, що це лише початок. Проте ще не знає, яку роль відведено їй у цій моторошній грі...

28 серпня 2006 року на світ прийшла дівчинка у пологовому відділенні лікарні Рінгеріке в Генефоссі. Мати дитини, двадцятип'ятирічна вихователька дитсадка Катаріна Ольсен хворіла на гемофілію і померла під час пологів. Акушерка та деякі медсестри пізніше змальовували новонароджену як винятково гарну. За їхніми словами, вона була спокійна й незвично насторожена, від її погляду всі, хто працював у відділенні, починали відчувати з дівчинкою особливий зв'язок. Під час реєстрації в лікарні Катаріна Ольсен зазначила батька як «невідомого». Упродовж наступних днів керівництву лікарні у співпраці зі службою захисту дітей в комуні Рінгеріке вдалося відшукати матір породіллі, яка проживала в Бергені. Не підозрюючи, що її дочка була вагітна, жінка прибула до лікарні тільки для того, щоб дізнатися, що новонароджена дитина зникла з пологового відділення. У наступні тижні відділок поліції Рінгеріке ініціював масштабну пошукову операцію, проте вона не дала жодних результатів. Двома місяцями пізніше шведського медбрата на ім'я Юахім Віклунд знайшли мертвим у винайнятій ним кімнаті в центрі Генефосса. Він повісився. На підлозі під Віклундом знайшли машинописного листа зі словами: «Мені шкода».

Дівчинку так ніколи й не вдалося відшукати.

Вальтер Генріксен сидів за кухонним столом і відчайдушно намагався запхати в себе хоч дрібку сніданку, який перед ним поставила дружина: яйця з беконом, оселедець, сирокопчена ковбаса та щойно спечений хліб.

У чашці був чай, заварений з трав із власного саду — вона так про нього мріяла, що вони таки купили цей будинок, далеко від центру Осло, по сусідству з Естмаркою. Тож тепер можна було плекати оті славнозвісні «здорові» захоплення: ходити на прогулянки до лісу, влаштовувати невеличкий город, збирати ягоди й гриби та, зокрема, дозволити собаці жити вільніше. Вальтер Генріксен не зносив сам вигляд кокер-спаніеля, але кохав свою дружину, тому й пристав на все.

Він проковтнув шматочок канапки з оселедцем і важко боровся зі своїм тілом, яке бажало одного — повернути їжу. Зробив великий ковток помаранчевого соку і доклав усіх зусиль, аби посміхнутися, хоча голова гула, наче хтось ударив по ній молотом. Корпоративна вечірка, на якій він був напередодні ввечері, пройшла не за планом — йому взагалі не вдалося триматися подалі від алкоголю.

На фоні дзижчання новин Вальтер намагався прочитати настрої на обличчі дружини. Чи спала вона, коли він рано-вранці впав у ліжко? Не пам'ятав, коли саме повернувся, але було пізно, занадто пізно. Тоді згадав, що не забув роздягнутися. Блідий спогад: вона спала, і він подумав на щастя, перш ніж знепритомніти на занадто твердому матраці, на купівлі якого вона наполягала, адже останнім часом мала проблеми зі спиною.

Вальтер трохи прокашлявся, витер серветкою кутики рота й погладив себе по животі, вдаючи, наче він щойно смачно попоїв і тепер ситий.

— Думає, може, я вигуляю Леді? — пробурмотів з тим, що, як він сподівався, скидалося на усмішку.

— О так, було б чудово, — кивнула дружина, трохи здивована, адже — хоч про це й не говорилося надто часто — вона добре усвідомлювала, що він насправді не любить їхню трирічну собаку. — Може, сьогодні погуляєте трохи довше, не тільки навколо будинку?

Він намагався вловити оту злегка пасивно-агресивну інтонацію, яку вона часто використовувала, коли була ним невдоволена, чи посмішку, яка, взагалі-то, не була посмішкою, а чимось зовсім іншим, та не зауважив нічого такого: вона мала задоволений вигляд, ніяких тривожних ознак. На щастя, він добре впорався. І тепер — пообіцяв собі — такого більше не буде. Віднині — здорове життя. Й більше жодних корпоративних вечірок.

— Ні, думав піти з нею до Марідалена, може, спустимося стежкою до озера Даушьоен.

— Та це ж буде просто ідеально, — усміхнулася дружина.

Він погладив собаку по голові, поцілував її в чоло й почував за вухом.

— Ти підеш прогулятися з татком, так? Буде так добре, так, буде! Правда, буде дуже добре, моя маленька, моя люба дівчинко? Ти ж моя дівчинка? Прогулянка до Марідалена була такою ж, як зазвичай, коли він зрідка виходив із Леді. Вальтер Генріксен ніколи не любив собак, нічого не знав про них, якби його воля — у світі б зникли всі собаки. Він відчув, як зростає роздратування через дурне щеня, яке йшло на повідці й хотіло, щоб господар крокував швидше, або чекав, або рухався в іншому напрямку, аніж того хотів сам Вальтер.

Урешті він опинився на початку стежки, яка вела вниз до озера Даушьоен. Тут бодай можна будо спустити домашню улюбленицю з повідця. Він опустил її на коліна, спробував легенько погладити собаку по голові, був дружнім, поки попускав нашийник.

— Отак, тепер можеш трішки побігати, правда?

Леді поглянула на нього нетямущими очима й висолопила язика. Вальтер запалив цигарку і на мить відчув щось, що могло б бути майже любов'ю до малої суки. Адже вона не винна. Вона — цілком непогана. Та й головний біль поволі слабшав. Свіже повітря приносило полегшення. Відтепер він буде любити цю собаку. Яка ж тямуща. Це справді доволі приємно — тинятися разом лісом. Вони вже майже друзі. Та й вона така розумна, така слухняна. Без повідця, а однаково йде спокійно поруч з ним стежкою.

Тієї самої миті кокер-спанієль присіла у стрибку, зіскочила зі шляху й дременула крізь ліс.

До дідька.

— Леді!

Вальтер Генріксен залишився стояти на стежці, ще погукав собаку, але даремно. Викинув цигарку, тихо вилаявся и почав дертися схилом у тому напрямку, куди втекла Леді. За якусь сотню метрів вгору став як вкопаний. Собака лежала на малій галявині геть спокійно. І ось тоді він зауважив маленьку дівчинку, яка висіла на дереві. Вона гойдалася над землею з рюкзаком на плечах і біркою на шиї:

Я подорожую наодинці.

Вальтер Генріксен упав на коліна і мимоволі зробив те, чого прагнув ще з моменту пробудження.

Він виблював на себе й розридався.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ